

Artiklar ur *Attacke!* nummer 3

anarkistisk tidning från nordn

Anonym

Innehåll

Undantagstillståndets normalitet	3
Läget med bakgårdarna	4
Revolutionärt brev #25	4

Undantagstillståndets normalitet

OSZE-mötet i Hamburg är över. Med tusentals snutar i varje gatuhörn. Med ett minutiöst genomsnokande av vår stadsdel, av varje vinkel, av varje bakgård. Allt märks, blir upplyst, förses med kameror och ritas in på Hamburgs nya karta. I denna nya rädslans stad, där du alltid har civilsnutar i ryggen och anar helikopterns vakande ögon från ovan. Detta tillståndets arkitekter är välkända. De talar om visionen av en dynamisk, ung och visionär stad, en attraktiv metropol, som glädjer sig över en växande internationell uppmärksamhet.

Men vad ska allt detta betyda? En stor del av pladdret riktar sig helt utan omsvep till känslorna: Mitt Hamburg, min stolthet. Mitt hjärta ska slå snabbare, när jag föreställer mig alltfler turister som stirrandes och filmandes rusar upp och ner för gatorna; som fotograferar allt och alla från sina bussar. Jag borde ha önskat att hela världen vänder sina blickar mot Hamburg, när kampen om att få hit OS tvingade allas fokus till orten där jag lever. Det funkade inte. Tråkigt. Istället blir vi garanterade den globala uppmärksamhetens välsignelse genom härskarnas toppmöten. Den känslomässiga tryckpunkten är utbytbar: Det må handla om ett sportarrangemang, en säkerhetskonferens eller ett ekonomiskt toppmöte. De förädlar Hamburgs roll som port mot världen. Och på något sätt – även om uppmärksamhetens frukter inte är avsedda att sköras av mig – så ska jag vara stolt över allt detta. Helt enkelt för att det äntligen händer något, för att den rutinfyllda vardagens lunk äntligen skakas om.

Men jag säger att det är allt skit samma! Jag känner väl till utrikesministermötets och G20toppmötets betydelse för upprätthållandet av ett globalt tillstånd av exploatering, kontroll och förtryck. Att detta möte äger rum i mitt närområde, gör onekligen att mitt hjärta slår snabbare: Av ilska och avsky!

Jag tänker att det är viktigt med ett motstånd mot sådana politikermöten och mot vad ett sådant möte betyder för uppdelningen av denna värld. Om en ändå betraktar ett sådant megaarrangemang, som genomförs under strängaste säkerhetsåtgärder, mot bakgrunden av hur livet i Hamburg kommer att förändras i farleden av säkerhetskoncept, repressionsvågor mot motstånd och en veckolång ockupation av en hel stadsdel, så måste vi gå ett steg längre i våra överväganden. På platser som i Frankrike, vilket i efterdyningarna av undantagstillståndets inrättande för mer än ett år sedan nu kan betraktas som normalitet, finner vi en avsevärd likhet med det vi upplevde på Hamburgs gator under OSZE-toppmötet: En ständig närvaro av militariserade polisenheter, kontroller och förföljelse av civilsnutar. Den permanenta känslan av att vara iakttagen, av att bli filmad, sparad på fil och med ett visst tvivel, att få sin rörelseprofil och faropotential analyserad.

Just denna normalisering av undantagstillståndet är ett socialt experiment, vars resultat blir till underlag för de säkerhetskoncept som kontrollerar våra rörelser och som används för att krossa varje projekt av härskarfi-entligt motstånd. Strategierna hos inrikesdepartementet, polisen, de deltagande socialvetarna, kriminologerna och stadsdelspolitikerna fungerar ju ända bara, så länge de kan räkna med vår grundläggande medverkan. När vi slutar att röra oss inom den givna ramen för den deltagarbaserade utformningen av vår egen kontroll eller ramen för den kanaliserade protesten, uppstår därigenom sprickor i dessa planer.

Den grundläggande insikt som är viktig för mig, är den att möjligheterna till att medverka i utformningen av ett så konfliktfritt förlopp som möjligt under OSZE- och G20toppmötet, bör förstås som en strategi; en strategi som ska etablera känslan av undantagstillstånd i våra huvuden.

När jag tänker kring hur och om jag vill leva i frihet, eller åtminstone stå upp för idén om den och kämpa för den, då utgör de med våld genomförda toppmötena i Hamburg på många olika sätt ett angrepp. Det handlar här inte uteslutande om att skydda politiker mot attentat eller om den militära hanteringen av tusentals demonstranter, som kommer att samlas på Hamburgs gator i juli 2017 i samband med G20toppmötet.

Det som här förbereds, forskas i och utprovas är försöket att vänja oss vid en framtid, där vi inte tycker att det är konstigt med och än mindre störs av snutar utanför våra hus, kontroller av våra väskor och drönare i skyn. I en framtid där vi har glömt bort att det inte krävs några förutbestämda och godkända ramar för motståndet som vi drar igång och organiserar själva mot det som stör oss, är det vi som riktar repressionen mot oss själva.

När vi betar oss precis som de styrandes algoritmer har beräknat att vi ska, då har undantagstillståndet på ett perfekt sätt trängt sig in i oss och blivit till en absolut normalitet.

Läget med bakgårdarna

ett förslag för mer social dimma

Vi lever i ett samhälle som säkrar sin fortlevnad genom bland annat polisiärt våld och statliga kontrollåtgärder. Den statliga kontrollen siktar därmed in sig på identifiering av människor genom diverse, i första hand, byråkratiska åtgärder. Det räcker med att ta sig en titt på hur mycket information som bara ett modernt ID, fingeravtryck och biometriska pass innehåller, eller faktumet, att med en nyligen ändrad lag, måste fastighetsägare bekräfta vem som bor i vilken lägenhet, för att konstatera detta. Dessa åtgärder är bara en väldigt liten del av en maskin, som i sin helhet arbetar med att teckna upp en väldigt precis karta över befolkningen och dess territorium.

Rebeller har alltid vetat att det är nödvändigt att finna vägar runt dessa statliga åtgärder, att dra sig undan statens tillgång men samtidigt förbli handlingskraftiga. Därmed vill jag inte romantisera eller bortse från, att det stora antal människor som lever utan papper i Tyskland, oftast är utsatta för prekära livs- och arbetsförhållanden. Desto viktigare finner jag därför en viss *social dimma*, just för att så många människor försöker att dra sig undan snuten, inkassoindrivare och migrationsverket. Social dimma bildas överallt där grannarna inte tjuvar, överallt där det tigs inför snutarna, där Smartphones bojkottas och kameror nedmonteras, där vänner erbjuder varandra skydd...

Medbrottslighet i revolten -
istället för fönsterpoliser och kontroll!

Komplizenschaft in der Revolte -
statt Gardinenpolizei und Kontrolle!

Revolutionärt brev #25

Känn varje väg
ut ur ditt hus, vart den leder, varje gränd
i kvarteret, vilken bakgård förbinder, vilka murar
kan bestigas, vilka buskar
håller för en person.
Bygg minst ett gömställe stort nog för en
i dina väggar, försäkra dig om vilka grannar
som kommer att låta dig smyga in genom baddörren & strosa ut genom den främre
när staten parkerat på din uppfart, eller vänder upp och ner
på din lya, vilka grannar som inte kommer att vara hemma, vilka källardörrar
är öppna – vilka i området du kan tillkalla
för att få dina ärenden utförda, kolla kvarteret, förbered
en flyktväg medan du tar det lugnt inomhus och ditt hus
bevakas...
Diane di Prima

Det Anarkistiska Biblioteket

Anonym
Artiklar ur *Attacke!* nummer 3
anarkistisk tidning från Norden

gatorna.info

Översatt till svenska från det tyska originalet *Attacke! Anarchistische Zeitung*, nummer 3, Januar 2017, Aus dem Norden, januari 2017.

sv.theanarchistlibrary.org